

La ceràmica com a escultura, segons Joan Miró i el taller d'Artigas

Adrian Melis reflexiona sobre la corrupció i la seva negociació en diferents països

JUAN BUFILL
Barcelona

L'etapa actual de la galeria Mayoral es caracteritza per un enfocament històric, una exigència en la selecció dels artistes i de les obres i en l'edició de catàlegs més propis d'un museu que d'una galeria privada. Si l'any passat va presentar una necessària exposició retrospectiva de Manolo Millares, enguany ofereix una mostra selecta de l'obra duta a terme per Joan Miró en col·laboració amb el ceramista Josep Llorens Artigas i amb el fill d'aquest, Joan Gardy Artigas.

L'exposició, que reuneix trenta obres, ha tingut la col·laboració de la família Artigas i de Robert Lubar, comissari que ha enfocant amb claredat les idees principals que permeten entendre en què va consistir aquesta extraordinària col·laboració entre Miró i els Artigas al llarg de més de quaranta anys: els seus mitjans i les seves finalitats; el seu sentit i el seu abast. Queda clar que va ser una feina en equip, una amistosa simbiosi artística de talents complementaris orientada a l'expressió de la poètica personal de Joan Miró, però respectant i reconeixent l'important paper dels Artigas, responsables de les textures i qualitats materials d'aquestes extraordinàries ceràmiques, ja escultòriques.

Lubar destaca la importància que va tenir per a Miró la seva obra ceràmica, que ja als anys quaranta prefigura l'escultura que l'artista va fer més tard amb altres materials, com el bronze. Miró no es va limitar a seguir els models del passat i, amb la seva ceràmica, va ser molt més radical i original que qualsevol altre artista de l'època. Associada generalment amb la tradició artesana, la ceràmica va ser, en mans de Miró i gràcies a la creativitat i domini tècnic de Josep Llorens Artigas, primer, i més tard de Joan Gardy Artigas, un mitjà d'expressió avantguardista, que suposava una alternativa a la tradició pictòrica i que enllaçava amb la poètica de l'objecte que el ma-

teix Miró havia expressat anteriorment en els seus primers aco- blaments surrealistes.

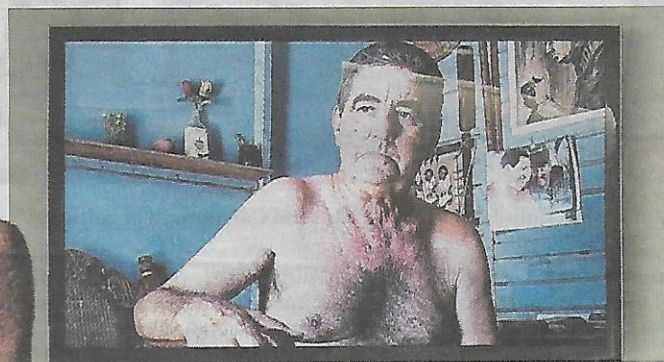
Entre les peces més destacables de l'exposició hi ha les primeres obres conjuntes de Miró i Josep Llorens Artigas, com *Personnage terre rouge*, del 1945, o dos hipersexuals *Femme* del mateix any. També trobem la selecció de gerres d'Artigas sense la intervenció de Miró, amb qualitats entre japoneses i egípcies, així com un esbós poc conegut per a un mural no dut a terme, el personatge còncav *Project pour un monument* (1972) o l'escultura *Personnage double* (1956), que va ser plagiada ràpidament –en versió més gran i més carapel depredador Picasso, davant la perplexitat d'un Miró que –en veure-la exposada– va dir-li al malagueny: “Però si això és meu!”. Picasso va respondre, somrient i falsament còmplice: “No. Això és nostre, és nostre...”. *Galeria Mayoral. Consell de Cent, 286. Fins al 14 d'abril.*

Adrian Melis. En el context de l'anomenat “art crític” sovint s'han presentat propostes excessivament llastades per l'obvietat o per un bonisme políticament correcte, però inútil i en ocasions fins i tot

demagògic o hipòcrita. No és aquest el cas de l'exposició que presenta a ADN Galeria l'artista cubà Adrian Melis (1985). *Memòria selectiva* és una necessària i precisa mostra d'art ideològic i crític respecte a aquest fenomen global indesitjable que és la corrupció econòmic-política. Melis és aliè a la demagògia maniquea habitual i radical, de la mateixa manera, davant els molt diferents països que centren la seva atenció en aquesta mostra: Suïssa, Cuba, Espanya i la UE.

El vídeo *Empty page* (2016-2017) és una paròdia dels vídeos de promoció empresarial, que en

aquest cas s'aplica a una empresa fictícia que té com a objectiu blanquejar la imatge de Suïssa tal com alguns bancs blanquegen els diners procedents d'organitzacions criminals. Amb una retòrica maquilladora (funcionem “com una gran família”), es proclamen lemes més perversos. Per exemple “Protegir el que és nostre a tota costa” o “La nostra solució és la nova veritat” (mentre esborren documents comprometedors). Hi ha tocs d'humor, com ara la promoció de presumptes “formatges tradicionals” suïssos amb imatges de lingots d'or.

ADN GALERIA

Femme. Escultura de Joan Miró i Josep Llorens Artigas. Sobre aquestes línies, fragment d'un vídeo d'Adrian Melis

La corrupció espanyola actual és el tema del vídeo *Omertà* (2018), una recopilació de fragments de judicis que tan sols inclou silencis, sorolls de fons, estossecs i cap confessió. No hi falten personatges com Correa, Bárcenas, Urdangarin i M. Rajoy. Si el llenguatge gestual no enganya, tots semblen culpables.

En un altre vídeo, de l'any 2015, Adrian Melis interroga el seu pare, antigament revolucionari, sobre els èxits i fracassos del règim castrista. No obté cap resposta, però la seva expressió indica un fracàs total no reconegut. Altres obres es refereixen als sistemes per sobreviure a la Cuba actual (des de la cria de gats siamesos fins al lloguer d'habitacions per a la prostitució) i a la situació dels refugiats que fugen de dictadures i misèries i truquen a les portes d'una Europa economista i no humanista. *ADN Galeria. Enric Granados, 49. Fins al 14 d'abril.*

GALERIA MAYORAL